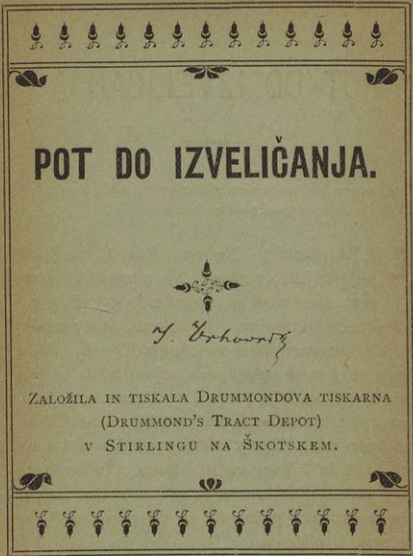

65009

POT DO IZVELIČANJA.

J. Urhovec

ZALOŽILA IN TISKALA DRUMMONDOVA TISKARNA
(DRUMMOND'S TRACT DEPOT)
V STIRLINGU NA ŠKOTSKEM.

POT DO IZVELIČANJA.

« Jaz sem pot in resnica in življenje ; nihče ne pride k Očetu, razen po meni. »—Jan. 14, 6.

LJUBI čitatelj! Ne vem, kdo si, ki dobiš to-le knjižico v roke. Ne poznam te in ne vem, ali si mlad ali star, ali si bogat ali reven, ali si učen ali neučen. Le to vem, da si grešnik, da si se pregrešil zoper vse zapovedi božje. Vest tvoja se ti sama oglašča, ni torej treba, da bi ti o tej stvari nadalje govoril. Trdno sem tudi prepričan, da na vsak način želiš biti izveličan. Saj meri vse mišljenje in delovanje človeka le na to, kako bi bil srečen in blažen. In ker bi te tudi jaz rad videl srečnega in blaženega, hočem ti v tej knjižici pokazati pot do prave sreče in večnega izveličanja.

030048402

Gospod Jezus Kristus, božji Sin in pravi človek, kliče vsaki duši :

JAZ SEM POT.

Ljudje si dandanes izmišljajo različne poti do nebes, a vse zaman. Le jedna pot resnično pelje v večno življenje, in ta je Jezus sam.

Večina ljudij misli, da si morajo izveličanje zaslužiti z dobrimi deli. Taki hočejo priti v nebesa po poti *dobrih del*.—Bival sem svoj čas ob primorju, da bi se telesno nekaj okrepčal. Ko se nekega dne vozim v čolniciu po morju, hotel sem se z veslarjem malo razgovarjati. Rečem torej: «No prijatelj, Vi menda tudi želite priti v nebesa?» On odgovori: «Na vsak način, gospod!» «Po kateri poti mislite, da pridete tje?» dejem jaz, željno pričakujoč, kaj bo odgovoril. Naposled se ojunači: «Glejte, gospod, jaz sem bil vedno pošten, odkritosrčen človek; vzgojil sem veliko rodbino; nikoli nisem nadlegoval občine zavaljo kake podpore; zmiraj sem bil prijazen do svojih

sosedov : če se bo meni v večnosti slabo godilo, potem se bo pa vsem.»—«In jaz se vendar bojim, da se Vam bo slabo godilo ; ali je to vse, na kar se zanašate?» «Hm, gospod, hodim tudi v cerkev, vsaj po zimi, ko ni nič dela ; po letu moram biti tukaj in delati tudi ob nedeljah ; revež kakor sem jaz, mora marsikaj žrtvovati, če si hoče kaj prislužiti ; toda če le utegnem, grem v cerkev, in moji otroci obiskujejo nedeljsko šolo ; in sploh sem dober človek : ob polnoči bi vstal, da bi komu kaj dobrega storil.» «Prav dobro,» rečem na to jaz, «a je to vse?» Osuplo me pogleda in odvrne: «Ali mar mislite, da to ni dovolj?»—«Seveda, to nikakor ni dovolj. Vse, kar ste povedali, je prav dobro in hvale vredno. A Vaša dobrotljivost in pobožnost Vas nikakor ne reši pogubljenja. Če hočete biti izveličani, treba Vam je pravičnosti nekoga družega, namreč Jezusa Kristusa, ki je prišel iskat in izveličat vse ljudi. Če bi Vi mogli biti izveličani po svoji lastni zaslugi, recimo, po poti dobrih del, ne bilo bi sploh

treba, da je On z nebes prišel. On sam je pot do nebes.» « O res je, res, na to sem pozabil ! » odgovori mož. Ali je poslej znal zanašati se samo na Jezusa, tega ne morem povedati.

Čitatelj ! Kristus je plačal odkupnino za dušo tvojo, on sam je na križu nesel jezo božjo nad grehom, ne da bi mu jo kdo drugi pomagal nesti. Ali morda zdaj potrebuje, da bi ti Njegovo delo izpopolnil ? Izveličanje je njegovo največje in najpopolnejše delo. Ti v tem oziru ne moreš ničesar storiti, in če bi tudi mogel, On bi tvoje pomoči ne maral. Izveličani pojejo v nebesih : « Jagnje božje, ti si bilo zaklano in si nas odkupilo Bogu s krvjo svojo ! » pa nikoli ne : « Ti si nas odkupilo, pa MI SMO TUDI NEKAJ PLAČALI ; ti si nas izveličalo, in MI SMO TI POMAGALI. » Ne, ne ; Gospodu edinemu se mora dati vsa čast, slava in hvala ; kajti delo izveličanja je od konca do kraja jedino le njegovo.

Dobra dela so lepa stvar, ako so resnično dobra. A zdi se mi, da je le malo del resnično

sosedov : če se bo meni v večnosti slabo godilo, potem se bo pa vsem.»—« In jaz se vendar bojim, da se Vam bo slabo godilo ; ali je to vse, na kar se zanašate ? » « Hm, gospod, hodim tudi v cerkev, vsaj po zimi, ko ni nič dela ; po letu moram biti tukaj in delati tudi ob nedeljah ; revež kakor sem jaz, mora marsikaj žrtvovati, če si hoče kaj prislužiti ; toda če le utegnem, grem v cerkev, in moji otroci obiskujejo nedeljsko šolo ; in sploh sem dober človek : ob polnoči bi vstal, da bi komu kaj dobrega storil. » « Prav dobro, » rečem na to jaz, « a je to vse ? » Osuplo me pogleda in odvrne : « Ali mar mislite, da to ni dovolj ? »—« Seveda, to nikakor ni dovolj. Vse, kar ste povedali, je prav dobro in hvale vredno. A Vaša dobrotljivost in pobožnost Vas nikakor ne reši pogubljenja. Če hočete biti izveličani, treba Vam je pravičnosti nekoga družega, namreč Jezusa Kristusa, ki je prišel iskat in izveličat vse ljudi. Če bi Vi mogli biti izveličani po svoji lastni zaslugi, recimo, po poti dobrih del, ne bilo bi sploh

treba, da je On z nebes prišel. On sam je pot do nebes.» « O res je, res, na to sem pozabil ! » odgovori mož. Ali je poslej znal zanašati se samo na Jezusa, tega ne morem povedati.

Čitatelj ! Kristus je plačal odkupnino za dušo tvojo, on sam je na križu nesel jezo božjo nad grehom, ne da bi mu jo kdo drugi pomagal nesti. Ali morda zdaj potrebuje, da bi ti Njegovo delo izpopolnil ? Izveličanje je njegovo največje in najpopolnejše delo. Ti v tem oziru ne moreš ničesar storiti, in če bi tudi mogel, On bi tvoje pomoči ne maral. Izveličani pojejo v nebesih : « Jagnje božje, ti si bilo zaklano in si nas odkupilo Bogu s krvjo svojo ! » pa nikoli ne : « Ti si nas odkupilo, pa MI SMO TUDI NEKAJ PLAČALI ; ti si nas izveličalo, in MI SMO TI POMAGALI. » Ne, ne ; Gospodu edinemu se mora dati vsa čast, slava in hvala ; kajti delo izveličanja je od konca do kraja jedino le njegovo.

Dobra dela so lepa stvar, ako so resnično dobra. A zdi se mi, da je le malo del resnično

dobrih. Skoro vsa so oskrunjena s sebičnostjo in častiželjnostjo. Dobra dela sploh ne morejo nikogar privedi v nebesa. Kristus je jedina pot do nebes. Krst ni pot do nebes, sv. obhajilo ni pot do nebes ; niti post, molitve in drugo nas ne more privedi v nebesa. Vse to so pripomočki za nas, ko smo na poti v nebesa ; to so sredstva, po katerih nam prihaja moč z nebes, da ne odstopimo od prave poti in da prav vršimo poklic svoj na tem svetu. Če se pa kdo na te stvari zanaša, kakor bi bile pot do nebes, moti se zelo. Kristus je pot, Kristus, Kristus ! « Jaz sem pot, » pravi On ; « nihče ne pride k Očetu, razen po meni. » Le Jezus je Izveličar grešnikov. Ako stavimo svoje upanje sami v sebe ali v koga drugega razven v Njega, ne najdemo pravega miru ; kajti mir in pokoj je samo v Jezusu Kristusu.

Tudi ne smeš misliti, da se moraš nekoliko pripraviti in poboljšati, predno prideš h Kristusu. Najboljša priprava je, da prideš h Kristusu koj tak kakoršen si. Imate morebiti kako kopališče

v vašem kraju? Postavimo, da bi pred vrati tega kopališča stal mož in vzdihoval: « Jaz ne smem iti noter. » Ti bi mu rekel: « No, zakaj pa ne? » — « Ker nisem pripraven za umivanje. » Ti ga pogledaš in vidiš, da je ves umazan in črn, kakor bi prišel iz premogovnika; pa reče, da ni pripraven za to, da bi bil umit! Ti mu gotovo porečeš: « Jaz pa vendar mislim, da nihče ni bolj pripraven za umivanje kakor ta, ki je umazan! » — Ravno tako govori marsikteri človek: « Grešnik sem, to je prav gotovo; a nisem pripraven, da bi bil izveličan; nisem pripraven, da bi se izročil Kristusu. » Ali moreš kdaj biti bolj pripraven? Ravno tvoja grešnost, katero ti smatraš za zapreko, dela te pripravnega in sposobnega za izveličanje. Bog daje odpuščenje le tem, ki so grešni, in svojo milost le tem, ki so izgubljeni. Ti čutiš, da si grešen in izgubljen: zaupaj v Kristusa, in rešen boš greha in dobiš mir v Bogu po Njegovi preliti krvi. Ne misli, da se moraš poboljšati in šele potem priti h Kristusu. O taki poti do izveličanja sv.

evangelij ničesar ne pripoveduje. Jezus Kristus odločno pravi: «JAZ SEM POT.» Vse, kar je potrebno za izveličanje, najdeš v Kristusu. Ni treba, da bi še ti kaj storil, ker je vse storil On, ko je krvav in bled visel na križu in rekel: «DOPOLNJENO JE!»

Ko Kristus pravi: «Jaz sem pot,» daje nam s tem POPOLNO VODILO, kako da pridemo v nebesa. On je začetek in konec tej poti. Ta pot pa je POPOLNA, tako da se ji nikjer ne more dodati nikaka postranska pot. Ni treba, da bi še ti kako stezico napravil, bodi si, da po njej pride Kristus k tebi, ali pa ti k Njemu. Ta pot je prav tako dolga, kolikor si ti oddaljen od nebes; niti za jeden palec je ni treba podaljšati. Ta pot drži v nebesa tudi NARAVNOST iz mesta, kjer prebivaš; od nikoder drugod ni krajša; zakaj bi torej neki romal v kake posebne svete kraje, kakor bi bil tam bližje nebesom?

Kristus je EDINA POT do izveličanja. «V nikomer drugem ni izveličanja; kajti ni ga drugega imena pod nebom danega ljudem, po

kterem bi se mogli izveličati.» Mnogi se obračajo k devici Mariji, k sv. Jožefu in drugim svetnikom, kakor da bi oni bili pot do nebes, ali vsaj del tega pota. A Kristus ni rekel: Sv. Marija, sv. Jožef ali bodisi katerikoli drug svetnik je pot do nebes,—temveč: «Jaz sem pot; NIHČE ne pride k Očetu, razen po meni.» Vsi svetniki so le vsled tega bili izveličani in so prišli v nebesa, ker so šli po pravi poti, namreč po veri v Kristusa. Izveličal se boš, če boš veroval—kakor oni—v Gospoda Jezusa Kristusa.

Recimo, da v neki hišici na Slovenskem prebiva ubog mož. Nekega dne vzprejme nenadoma veliko pismo; zadaj je uradno zapečateno, spredaj pa stoji zapisano: CESARSKI UKAZ. Ko ga mož odpre, bere to-le: «Ukazuje se Vam, da pridete tak kakoršen ste v cesarsko palačo, kjer Vam hoče Njegovo Veličastvo podeliti nekih darov. Če ne pridete, boste kaznovan.» Mož najprej nikakor verovati ne more, da je pismo resnično, češ, gotovo se hoče kdo iz mene norčevati. Ponese torej pismo k

svojemu prijatelju, ta pa mu reče: « Pismo je istinito; vse je prav v redu; nič ti ni treba dvomiti. »—« Kaj mi torej svetuješ, da naj storim? »—« Nič drugega kakor da greš; tu je cesarski ukaz, da moraš priti; sicer je to posebna milost, če je kdo poklican k cesarju, in jaz ne morem razumeti, zakaj da ravno tebe kličejo; a najbolje storiš, da greš takoj. » No, mož gre domov, da bi se osnažil in preoblekel. Medtem pa vnovič pogleda v pismo, in bere: « Ukazuje se Vam, da pridete TAK KAKORŠEN STE »—in si reče: « Potemtakem mi ni treba, da bi se moral še umivati in preobleči. » Žena njegova ga vpraša, ali se ne bi napravil v nedeljsko obleko, a on odgovori: « Ne, ukazali so mi priti tak kakoršen sem; na sebi imam ravno platnene hlače in barhantast jopič, pa kaj hočem? Pojdem, kakor so mi ukazali, tak kakoršen sem. » Odrine torej na Dunaj. Seveda si ne more kaj, da ne bi v vlaku sopopotnikom pokazal svojega pisma; a vsi se mu smejejo, češ, to je pa dobra šala! A neki gospod jih zavrne,

rekoč: «Nikar ne motite tega moža! Prav dobro ravna, da gre. Vzprejel sem tudi jaz nekoč takšno pismo in vem, da to ni nikaka šala. Le pogumni bodite, prijatelj!» Mož pride na Dunaj in srce mu močno utriplja, ko se bliža cesarski palači. Tukaj mu nasproti stopi krepek stražnik in ga vpraša: «Kaj pa Vi tukaj iščete?» — «Prišel sem obiskat cesarja.» — «Obiskat cesarja! Gotovo niste pri zdravi pameti. Kje imate pravico obiskati cesarja?» — «Pravice sicer nimam nobene, kolikor vem; a pogledjte, cesar sam mi je ukazal, da pridem. Tukaj je pismo!» Stražnik postane naenkrat prijazen in reče: «Ker Vas je cesar sam poklical, Vam ne smem braniti.» Potem mu pokaže, kod naj gre v cesarsko čumnato. Ko hoče že noter stopiti, ustavi ga zopet komornik, rekoč: «Kako opravilo imate tukaj?» — «Obiskati hočem cesarja.» — «Kaj pa da, Vi hočete obiskati cesarja? Ali ste morda knežjega rodu?» — «Nisem, preprost, ubog kmetič sem s Slovenskega.» — «Ali ste menda storili kaj

imenitnega, kar bi Vam dalo pravico priti sem? Imate sploh kako pravico do pristopa k cesarju? » — « Nikoli nisem storil nič posebnega; in kolikor vem, tudi nimam nikakih pravic. » — « No, in kako si drznete priti sem? » — « Prišel sem, ker sem bil poklican; glejte to pismo! » In komaj da pokaže pismo, odpre mu komornik vrata v cesarsko čumnato. Ko se tu usede in čaka, da ga cesar pokliče pred se, mu je tesno pri srcu in reče si na tihem: « Res, takih rečij nisem nikoli videl! Kak razloček med mojo hišico in to palačo! A kaj bom rekel, ko stopim pred cesarja? » In premišlja, kako bi izpregovoril in kaj bi povedal. Gotovo mora rabiti najlepše besede, ki jih le pozna. A kar nič mu ne gre skupaj — tako je zmešan in zbegan. Želi si, da bi spet bil doma, in že hoče vstati in oditi. A na misel mu pride cesarsko pismo; vzame je v roke in zopet bere: « ČE NE PRIDETE, BOSTE KAZNOVAN. » Sam pri sebi govori: « Vsejedno sem dobro storil, da sem prišel; če bi ne bil prišel, zadela bi me grozna

kazen. Ko me cesar pokliče, porečem mu: Vaše Veličastvo! Nikdar bi si ne bil drznil priti semkaj, če bi mi ne bili ukazali Vi sami; vem dobro, da nisem pripraven in dostojen za tako palačo in za takega gospoda kakor je Vaše Veličastvo. Najraje bi bil ostal doma, a ker sem bil poklican, prišel sem tak kakoršen sem.» Naposled ga cesar pokliče—in našemu kmetu pred cesarjem ni bilo treba opravičevati svojega prihoda. Visokemu gospodu je bilo vseč, da je tako zvesto zaupal njegovemu ukazu in ponižno prišel tak kakoršen je. Podeli mu posebnih darov in prednostij; kmet pa se ves srečen in blažen vrne na svoj dom. VEROVAL JE, IN NI BIL OSRAMOČEN.

Tako je, ljubi čitatelj, tudi s teboj. Ti si ta ubogi kmet, samo da morda si še revnejši kakor on. V sv. evangeliju je za te kraljevsko sporočilo: VERUJ V GOSPODA JEZUSA KRISTUSA, IN IZVELIČAL SE BOŠ. Ap. dej. 16, 31. PRIDITE K MENI VSI, KATERI SE TRUDITE IN STE OBTEŽENI, IN JAZ VAS BOM UPOKOJIL. Mat. 11, 28. Kakor

ta kmet, nimaš tudi ti nobene pravice do izveličanja in na nič drugega se ne smeš zanašati kakor na kraljevo zapoved in obljubo. «Kdorkoli veruje v Jezusa Kristusa, ne bo osramočen.» Rimlj. 10, 11. «Kdor veruje v Sina, ima večno življenje; a kdor ne veruje v Sina, ne bo videl življenja, temveč jeza božja ostane na njem.» Jan. 3, 36.

Tako učenje sicer mnogim ni po volji. A če bi ti kdo rekel, da je to lažnjivo, krivoversko učenje, sklicuj se le na besede Gospodove, kateri pravi: «Kdor je žejen, pridi, in kdor hoče, vzemi vodo življenja zastonj!» Raz. 22, 17.

KRISTUS JE TUDI SEDAJ POT V NEBESA. On ne pravi: Bil sem pot pred osmnajst ali devetnajst sto leti, a zdaj nisem več. Tudi ne: Bil sem pot, ko si bil mlad, a zdaj, ko si se postaral, moraš si iskati druge poti. Tudi ne: Bil sem pot, ko še nisi bil tako velik grešnik, a zdaj, ko si dolga leta preživel v vseh mogočih grehih in hudobijah, zdaj nisem več za te.—Ne, nič takega! «Jezus Kristus je včeraj in danes

isti in bo na veke.» On je bil, je zdaj in ostane vekomaj jedina pot do izveličanja, do nebeškega kraljestva. Kdorkoli, kjerkoli, kakoršenkoli si, Jezus ti pravi: «Jaz sem pot in resnica in življenje; nihče ne pride k Očetu, razen po meni.»

Kreni torej na to pravo pot, veruj trdno v Jezusa Kristusa kot svojega Izveličarja, ne zanašaj se niti na zemlji niti v nebesih na nič drugega, in tako dosežeš pravo srečo, večno življenje!

PRELOŽIL ANT. CHRASKA.

Jaz sem našel biser v dragi ceni,
Dražji od posvetnih dragotin;
Vse krog mene, v meni izpremeni:
Bil sem revež—zdaj sem kraljev sin.

Smrtne sence kraj je mi rodišče,
Krivda, greh, nemir pa delež moj;
A dobil sem v svojo last svetišče,
Kjer ne biva žitja hrup in boj.

Vprašáš, brat, kaj moj je biser zlati?
Božji MIR JE; svet ga ne pozna,
Dati ga ne more, ni pobrati.
Blagor mu, kdor v srcu ga ima!

Vprašáš, kje sem našel biser slavni?
Na Golgati, kjer za sveta greh
Bogu dal se je Gospod v dar klavni,
Da nas reši in očisti vseh.

Smrt Njegova—temelj moje sreče,
Kri Njegova—spasonosen vir,
Njega srce—o kako ljubeče!
Jezus, biser moj, Ti moj si mir!

Rane Tvoje so mi zavetišče,
V njih povsod sem varen in vsekdar,
Dokler ne pripelješ me v svetišče,
Kjer utihne večno vsak vihar.

A. CH.

Kajti prišel je sin človečji
iskat in zveličat, kar se
je izgubilo.

Sc. Luk. xix. 10

Slavonian.

Mrs. Grimké, Manchester

Glej, jagnje božje, katero jemlje greh sveta!

Jan. 1, 29.

Mi vsi smo tavalili kakor ovca, obrnili smo
se vsak na svoj pot, in
Gospod dela, da v
Njega leti nas vseh
kazen.

Izai 53. 6.

Če je Bog z nami, kdo je proti nam?
Kateri tudi lastnemu Sinu ni prizanesel,
nego ga je dal za nas
vse: kako ne bo tudi
ž njim nam vsega
podaril?

Rimlj. 8, 31. 32.

Če je Bog z nami, kdo je proti nam?
Kateri tudi lastnemu Sinu ni prizanesel,
nego ga je dal za nas
vse: kako ne bo tudi
ž njim nam vsega
podaril?

Rimlj. 8, 31. 32.

Blagor mu, ki je oproščen prestopkov,
čegar greh je prikrit! Blagor človeku,
kateremu Gospod ne všteva krivice, in
katerega duh nima v sebi zvijače.

Ps. 32, 1.2.

Mrs. Grimké, London.

Slovenian

Printed in Dinglingen (Baden).